

Saa sagde den ærede Minister, at jeg havde udtalt under denne Sags Behandling, at det vilde blive en Lettelse for Husmandskreditforeningen i Nørrejylland paa ca. 1,500 Kr. Ja, det staar jeg fuldstændig ved i Dag. Sagen er den, at for Tiden har Revisor i Sjælland 1,000 Kr. i Løn foruden Diæter og Rejsegodtgørelse. Nu mener jeg, at naar Ministeriet overtager og fuldstændig afholder Udgiften ved den ene Revisor, saa vilde vi spare over 1,000 Kr. i alt Fald, idet vi for Tiden, som sagt, give ham 1,000 Kr. i Løn, 6 Kr. i Diæter og Rejsegodtgørelse efter Regning, naar han rejser ud i Foreningens Anliggender. Derfor udtalte jeg, at jeg havde det Naab, at naar det blev ordnet saaledes, vilde den jydske Forening blive staaende for saa meget. Dernes Forening kan ikke staaes for saa meget, idet den for Tiden kun giver 400 Kr. i Løn. Naar den ærede Minister saa udtalte, forekommer det mig, en meget stærk Kritik over Bestyrelsen, i alt Fald i Nørrejylland, og sagde, jeg huffer ikke Ordenen bestemt, men det var Meningen, at jeg havde talt om, at den Revisor, vi havde i Sjælland, havde blandet sig i Ting og paataget sig Arbejde, som han i højeste Grad kunde have sparet, og det havde endda været bedre for Foreningen, og Ministeren saa tilføiede, at den Mand havde ved sit Arbejde gjort, at Foreningen havde faaet sine Sager i Orden, saa vil det jo sige, at Bestyrelsen havde ikke faaet dem i Orden, hvis vi ikke havde haft en Revisor, der kunde sørge for at faa det i Orden. Her vil jeg spørge den ærede Minister om en Ting, som det kunde være rart i denne Forbindelse at faa Oplysning om. Kunde vi ikke faa at vide, hvordan Forretningsordenen er for den af Staten valgte Revisor for Østifternes Vedkommende. Vi vide jo alle godt, tænker jeg, hvem det er, det er det ærede Medlem fra Rerteminde (M. Andersen). Jeg vilde gerne vide det, da Ministeren jo tager mod Indberetning og har Indseende med begge Foreninger; jeg tror, at det maa indbrømmes, at der er en himmelvid Forskel paa den Maade, hvor paa Regeringens Revisor paa Sjælland arbejder, og saa paa den Maade, hvor paa den selv samme Forenings Regeringsrevisor i Sjælland arbejder. Vi have jo haft en hel Række Konflikter med denne Revisor; jeg kan godt forstaa, at Bestyrelsen holder ikke af at fortælle om disse Konflikter, og det er jo ogsaa dem, der hver Dag have at trækkes med dem. Jeg har hidtil været Repræsentant, og det er for Næsten ikke for mig nogen Salighedsjag, enten jeg er det længere eller ikke, og jeg har ikke direkte med Manden at gøre. Jeg tror imid-

lertid, at vi kunne gøre Husmændene en stor Tjeneste, dersom vi paa rette Tid og Sted, hvor saa mange som mulig høre der paa, sige, at denne Mand har i højeste Grad ved sin Optæren generet Foreningens Styrelse. Vi have en Direktør, der er en udmærket dygtig og praktisk Mand, og vi have 4 Bestyrelsesmedlemmer ved Siden deraf, paa hvilke jeg er overbevist om, at der baade hvad Praktiskhed og Dygtighed angaar ikke kan siges noget, jeg tror, at de ere godt i Stand til at styre Husmandskreditforeningen for Nørrejylland, uden at de behøve som Overbestyrelse at have en Revisor, som Regeringen har valgt, og det har ogsaa givet sig tilkende paa forskellig Maade i de 10 Aar, vi have arbejdet. Da vi begyndte med Foreningen, forlangte denne Revisor straks, at han vilde have 600 Kr., medens de for Derne begyndte med 400 Kr., og vi havde dog lige meget at begynde med, men det varede ikke ret mange Aar, før der ikke var Fred for Revisoren, uden man vilde gaa op til 1,000 Kr. Bestyrelsen kom til Repræsentantskabet — det er Repræsentantskabet, der bevilger slikt — og klagede sin Nød og sagde, at den kunde ikke være, hvis den ikke forhøjede Regeringsrevisorens Løn, der var ingen Fred for ham, de maatte absolut op til 1,000 Kr. Vi trykkede os en Del ved det, vi syntes, at det var højt uregtigt, at disse Husmænd, der skulde betale Gibbet, skulde lønne Revisoren med 1,000 Kr., de havde ikke saa mange Millioner, men da vi holdt af Bestyrelsen og havde Tillid til den, og den klagede sin Nød, at den ikke kunde nære sig, naar den ikke kunde faa Lønnen forhøjet til 1,000 Kr., saa gif vi med dertil. Herovre paa Sjælland, hvor de ogsaa havde 6 Millioner at begynde med ligesom vi, hørte vi ikke noget som helst om, at de vilde give Lønningsforhøjelse til deres Revisor, men vi kom op til 1,000 Kr. til Revisoren i Nørrejylland. Nu har Forholdet været det — det vide vi jo, der have haft med Sagen at gøre — at de have konverteret i den nørrejydske Kreditforening, og Forholdet har været det, at der har været en Mængde at bestille, og der har Revisoren atter blandet sig ind, og Følgen har været et ekstraordinært Tillæg til hans Lønning, fordi hele Foreningens Obligationsmasse er bleven fornyet og forandret ved Konverteringen. Nu er Pointen i Sagen, at Revisoren ikke vil af med denne Forhøjelse, men vil have, at den skal være permanent. Derfor har jeg ikke noget imod at diskutere Sagen til Bunds med den ærede Minister. Jeg har ikke skuffet ham nogen Sinde i dette Stykke; men jeg har